



ČÁST PRVNÍ

---

# **HAWTHORNE COLLEGE**

## DEN MAZÁKŮ, 29. LEDEN 2011

**T**ohle je náš konec. V hlavě mi zní hlas:

*Skoč!*

Nadechnu se, až se mi zvedne hrud'. Nad námi se schyluje k pořádné chumelenici, chlad nám proniká do morku kostí. Stojatá temná voda pod našima nohama šeptá naše jména a už se těší, jak se nám vsákne do pórů. Ztěžka funíme, od úst nám stoupá pára a shlukuje se do hustého mračna. I kdybychom chtěli utéct, nemůžeme.

Skandování je čím dál hlasitější. Všech šest se nás drží za ruce, jsme nemotorní, opilí a polonazí, houfujeme se k sobě. Dotýkáme se rameny. Ježí se mi chloupky na předloktí, trčí vzhůru, jako by se natahovaly po mracích. Gemma a Khaled zhluboka dýchají – nervózně, plni úzkosti.

*Skoč.*

Zavírám oči a cítím, jak mám prsty pevně propletené s Rubynými jemnými prstíky. Z druhé strany mi povzbudivě svírá ruku Max.

John je neústupný. Ze své výše začíná nekompromisně odpovídat. Snaží se nás přesvědčit, že se vůbec nechystáme spáchat

hromadnou sebevraždu skokem do ledové tříště. Jeho sebejistota a rozhodnost všemu dodává spád, teď už není cesty zpět.

„Čtyři, tři...“

Zůstávám klidná a v hlavě se mi honí tátova slova. Za zavřenými víčky hluk z vnějšího světa slábne a já vidím, jak se ke mně táta sklání a šeptá mi do ucha. Právě mě vysadil na koleji a loučí se se svým jediným dítětem. Musí své dceři předat nějaké moudro, musí se postarat o to, aby její první kroky vedly správným směrem. Za ním vidím trochu rozmazaně mámu. S ústy smutně sevřenými dychtivě zírá na dav okolostojících prváků. Víím, že se soustřeďuje hlavně na kluky, na ty pihovaté s nazrzlými vlasy. Chtěla by mezi nimi vidět mého bratra, ale pak se podívá na mě a smutná linka rtů se pomalu zvlíí do nuceného úsměvu. Otec se ke mně nakloní a stiskne mi paži. Podívám se na něj. Drží mě pevně, ale nevdáí mi to. Řekne mi jedno jediné slovo a zase se odtáhne. Sleduje, co já na to. Víím, že se mi snaží z obličeje vyčíst, jestli mu rozumím, a tak kývnu. Řídím se jeho radou. Jsem holt poslušná holka. Rodiče odcházejí na parkoviště a jedou na letiště, vracejí se do vlhkého horka mého rodiště, vcházejí do našeho prázdného domu, a mně celou dobu zní v uších slovo, které mi pošeptal. Následující léta provází každý můj krok a udává rytmus mého tepu.

Někdo mě zatahá za ruku. Vyděšeně vytřeštím oči.

„Dva...“

*Skoč.*

Johnův hlas je čím dál silnější a naléhavější. „Jedna!“ Naše těla se odtrhnou od země a vrhají se obloukem dopředu.

Na zlomek vteřiny se vznášíme ve vzduchu a já si přeju, abychom tak mohli zůstat napořád. Kamarádi sebou škusbnou a zavřísknou. V jejich hlasech slyším rozjařenost. Tak dlouho čekali, až na ně přijde řada. Po čtyřech letech v tomhle zastrčeném státě

Maine jsme konečně dospěli až sem. Všichni prváci, druháci i třetáci sledují, co to ti čtvrtáci každou zimu páchají.

Před třemi lety jsme Skok pozorovali poprvé, namačkáni v hloučku jeden na druhého, s placatkou levné vodky, která kolovala od úst k ústům. Vodka nás páčila v hrdle, v břiše se nám ale rozlévalo příjemné teplo. Dnešní Skok byl neklamnou známkou toho, že se náš čas v Hawthorne College brzy naplní. Naše pitoreskní vzdělávání v humanitních oborech bylo téměř dokončeno. Díra v ledu symbolizovala rituál přechodu, začátek konce. Lidem odjinud, studentům z jiných škol ani členům rodiny, se to nedalo vysvětlit. Skok. Byl jenom náš a jeho neobvyklost jsme si žárlivě střežili.

Všichni kolem nás hlasitě fandí a tleskají. Spolužáci se pozorně dívají. Víím, že sledují naše obličejce, na nichž v ledové vodě splývá děs s radostí. Intenzivně si uvědomuju, že by si člověk měl tuhle tradici užívat, a v momentě, kdy se moje bosé nohy vnoří do černé díry, hlasitě vyjeknu.

Studená voda mě bodá ostrými jehličkami, tělo tím šokem úplně ochabuje. Ve ztemnělé vodě zavírám oči, hlasy kolem umlkají.

Cítím kolem sebe zmítání, kamarádi kopou nohama a snaží se vylézt z vody zpátky na led, už se těší, jak se zahřejou. Ticho působí nadpozemsky krásně. Klidně, mírumilovně. Tohle je přece místo, kam patřím.

Slyším, jak na mě volá Ruby. Zní to jakoby z velké dálky. Přes hladinu vidím nad sebou stín. Rubyina tvář se rozplývá v rozmazanou skvrnu. Ruce má zkřížené na prsou a tiskne k sobě stehna, aby si udržela co nejvíc tepla.

„Malin,“ volá na mě, ale její hlas tlumí voda, zní zastřené a zpomaleně. Přinutím své ruce a nohy k ráznému pohybu a snažím se dostat nahoru. Teprve když prorazím hladinu a zalapám po vzduchu, můžu zase dýchat. Doplavu k hrbolatému okraji a jednu ruku

položím na hranu ledu. Letos v zimě je pořádný mráz, ale vůbec žádný sníh. Zatím.

Ruby se mě pokouší vytáhnout z vody, drkotá zuby. Za ní klečí Max. Jednou rukou se zapře o její záda a druhou chmatá po mojí kluzké dlani. Popadne ji a vytáhne mě přes drsný okraj nahoru. Zahlédnu ostatní – Johna, Gemmu, Khaleda, dokloužu ke břehu a rychle popadnu osušku a horkou čokoládu.

Ve vzduchu je cítit alkohol, tráva a vzrušení. Tradice. Slyším smích a halasné povzbuzování. Náš Skok je u konce. Krevní oběh maká jako zběsilý, aby mi rozehrál tělo, nehty na nohou mám promodralé, vlasy zapletené do copů mi zmrzly na kost. Chci si vzít ponožky a boty, a tak očima hledám na břehu trs rákosu, u kterého jsem si nechala oblečení. Všichni se smějí fialovými rty a o překot brebentí, i když jim zuby cvakají zimou. Ruby mě obejmě, obě máme husí kůži. Usmívám se na ni i na ostatní. Společně se dáváme na ústup a díru v ledu necháváme za sebou. Ruby mi něco vykládá, ale její hlas slábne, balím se do osušky a táhnu nás obě směrem k ohni. Snažím se vzbudit dojem, že vnímám, co mi říká. Je mi taková zima, že nejsem schopna slova, ale usmívám se na ni, jako to dělám vždycky.

Obklopuje nás něco hrozivého, ale my nic zlého netušíme. Zítra si jako každé ráno sedneme v jídelně k snídani a uvědomíme si, že jeden z nás chybí... Do kampusu přijede policie. Reflektory záchranky budou pročešávat zasněžený les podél silnice. Budeme sledovat, jak nakládají tělo na nosítka, policajti nám zakážou se k němu přiblížit.

Budou nám klást otázky o tom, co jsme dělali celou noc. Naše paměť bude trochu zakalená. Nezřízeně jsme pili, máme okno. Prostě studentský mejdan. Budou na nás koukat a říkat si, jestli nám mají věřit, nebo ne.

Budou nás vyslýchat po právu.

Všichni máme kolem toho dne nějaké tajemství. Naše parta se rozloží ještě dřív, než začnou závěrečné zkoušky. Když ve skládance chybí jeden kousek, taky se rozpadne.

Ruby mluví o zimě, o Skoku, o adrenalinu, ale mně pořád zní v hlavě jen to jedno slovo, co mi pošeptal táta.

*Předstírej.*

## PRVÁK

První týdny v Hawthornu mám v mysli srovnané trochu jako knížky na polici, leží tam úhledně poskládané, roztríděné podle žánrů. Zajímalo by mě, jestli to ostatní vnímají taky tak. Útržky vzpomínek, roztroušené okamžiky, to, co jsme říkali, co jsme dělali. Důvody, proč jsme se tak sblížili, se dají vysledovat už v těch prvních několika dnech, kdy nás spojovala nejistota a nervozita.

Rodiče mi dověkli moje věci do prázdného pokoje a potom mě doprovodili do menzy. Zůstala jsem sama. Nikoho jsem neznala a bydlela jsem v jednolůžáku. Připomnělo mi to první den ve školce. Máma mě přivedla a nechala mě tam. Její vůně se vznášela ve vzduchu i poté, co odešla. Ten parfém se stal součástí určitého období mého dětství, je jím provoněná každá moje vzpomínka. Seděla jsem tiše a klidně u jednoho z miniaturních školkových stolků, zatímco ostatní děti hysterčily, brečely, křičely a vztekaly se. Na základce to bylo podobné, jen to nepůsobilo tak okatě. Teď byli všichni starší a uměli svůj strach skrývat – ale měli taky stažený žaludek a stejnou paniku v očích. Dělali si hlavu s tím, jestli si tu najdou kamarády, jestli příští čtyři roky budou mít kam patřit.

Rozhlédla jsem se po zbrusu nové nablýskané jídelně, kterou sotva stihli přes léto dostavět. Od jejích skleněných stěn se odráželo teplé světlo. Zvenku na nich byly přilepené plakátky s upoutávkami na místní kluby a sportovní akce. Myslela jsem na rodiče, kteří asi zrovna přejíždějí hranici mezi státy Maine a New Hampshire a sviští si to nejvyšší povolenou rychlostí po Mezistátní dálnici 95 na letiště v Bostonu. Otec řídí a matka se nejspíš upřeně dívá z okna, pozoruje, jak kolem ubíhají stromy, a hlídá, kdy už budou odbočovat.

S Johnem jsem se seznámila úplně nejdřív, dřív, než mi v Hawthornu stačil vstoupit do života kdokoliv jiný.

Ostatní si mě od prvního dne zaškatulkovali jako nejlepší kámošku Ruby. Nic jsem proti tomu nenamítala. To Ruby přitahovala pozornost ostatních, ne já. Snad pro ten ohon kaštanových vlasů, co jí poskakoval na hlavě, a stálý úsměv na rtech. Byla prostě dokonalost sama, každý jí chtěl být nablízku. Všichni soudili, že si mě zvolila z houfu holek, co se třásly na to, aby se staly jejími kamarádkami, ale ve skutečnosti jsem si já vybrala ji.

Jídelsna byla plná nových studentů. Někteří se ještě strkali a snažili se nějak protlačit k volným místům. Já jsem stála na místě a zvažovala jsem své možnosti. Nováčci se navzájem představovali a vyprávěli si, co dělali v létě. Zatím si přece ještě nemusím sedat, říkala jsem si. Proslov měl začít až za deset minut. Mohla bych si ještě dojít ven pro kafe. Otočila jsem se na podpatku a vypadla jsem ven, vděčná za trochu prostoru a čerstvého vzduchu.

„Jednu kávu,“ řekla jsem baristce za pultíkem. Vypadala starší, možná je to studentka, která si tady takhle přivydělává. „Černou, prosím.“



„Já taky,“ ozvalo se za mnou. Ohlédla jsem se. Zajímalo mě, jak vypadá obličej, který patří k tomu hlasu. Byl to pro mě nezvyk, muset se na někoho dívat nahoru.

Seshora na mě civěly jasně modré oči. Usmíval se, ale jen tak napůl, takovým svérázným, sympatickým úsměvem. Měl hezký obličej a zpod čepice mu trčely husté blondáté vlasy. Hned jsem se zas podívala zpátky na baristku – možná až moc rychle. Čučela na něj taky, dokud si neodkašlal. Pak nám oběma podala naše kávy.

„Já to platím,“ řekl. Než jsem se zmožila na protest, už dívka podával čtyři dolary.

„Ehm, no...“ mumlala jsem. „Tak dík. Ale to fakt nebylo nutný.“

„To je v pohodě,“ mávl rukou. „Sví přátele si drž u těla a nepřátele ještě blíž, znáš to, ne?“

Zatvářila jsem se nechápavě. Zkřivil ústa do potutelného úsměvu.

„Hele, samolepka,“ ukázal na moji tašku. „Tak Texani, jo?“ Zapíchl prst do své kšiltovky: „Já fandím Giants.“

Koukla jsem na tašku. Táta mi tam tu samolepku nalepil, když loni v zimě Texani dvakrát za sebou vyhráli. Byla to velká sláva, protože oni obvykle prohrávají, a o dost. Táta měl radost jako malý kluk. Neviděla jsem ho takhle rozjařeného od dětství, a tak jsem tu nálepku nesundala, protože jsem se bála, aby se zase nezachmuřil.

„Jasně. Te-xa-ni, do to-ho,“ ušklíbla jsem se. „Ale myslím, že moc velkou hrozbou nejsme.“

„To nikdy nevíš, když získáte pár dobrejch novejch hráčů...“ mrkl na mě šibalsky.

Mluvil uvolněně, jako bezstarostný týpek. Tak trochu ospale a moc mile. Malinko jsem se usmála. Doufala jsem, že působím uvolněně a sympaticky. Ale vlastně jsem byla našťvaná. Nechtěla

jsem být nikomu nic dlužná. A zvlášť ne takovému klukovi, který mi určitě dá nějakou přezdívku a kdykoliv mě uvidí, bude se se mnou chtít zdravit plácnutím do dlaně nebo drcnutím pěsti o pěst. Radši bych si kafe koupila sama.

Otevřel prosklené dveře do jídelny a přidržel mi je. Už jsem se nemohla dočkat, až vklouznu dovnitř a už se s ním nebudu muset dál bavit.

„Johne,“ zavolal na něj někdo z chodby, a John, fanoušek Giants, pustil dveře, takže se za mnou zavřely, a už tomu druhému klukovi podával ruku a plácal ho po zádech. Na první pohled jsem je otipovala na sportovce, ale působili dojmem, že to neberou až tak vážně. Neopálené holeně prozrazovaly, že nosí podkolenky. Asi fotbalisti.

Postavila jsem se do fronty na brožuru s informacemi a pozorovala jsem je skrz sklo. Seznámili se až tady, byli už třeba společně na soustředění, nebo se znají z domova? Přišlo mi zábavné pozorovat, jak spolu lidé komunikují, sledovat, jak se rozhodují, co říct a jak se chovat. Jaký kladou důraz na první dojem. Všimla jsem si jejich pohybů a posunků, jak se snaží působit bezstarostně. Pokusila jsem se uvolnit napětí v ramenou, ale měla jsem je pořád sevřená jako v kleštích.

Koukli jsme se s Johnem na sebe a on nasadil ten svůj provokativní úsměv, který u něj uvidím ještě tisíckrát. Mrkl na mě a já se prudce otočila a dělala jsem, že jsem to neviděla. Jsem radši, když si mě nikdo nevšímá. Po mámě jsem ale zdědila pleť jako z porcelánu a zelené oči. Obličej mám symetrický a můžu toho sníst, kolik chci, a jsem pořád hubená. A texaské slunce ze mě udělalo zlatovlásku – navzdory mé touze vypadat tuctově a anonymně.

Odvrátila jsem sice hlavu, ale cítila jsem, že John se na mě pořád dívá a hltá mě očima. Skleněné dveře se otevřely. Do jídelny vcházeli další studenti a já zaslechla jeho zvučný smích.

Připadal mi nějak povědomý – tím, jak se usmíval, jak chtěl pro mě udělat něco hezkého, i barvou pleti a vlasů. Polkla jsem a tu vzpomínku jsem zahнала.

\* \* \*

„Kamarádi, které si uděláte tenhle týden, budou vašimi kamarády na celý život.“

Poslouchala jsem holku, která k nám měla proslov, ale nemohla jsem to vydržet. Nikdy jsem nedokázala dlouho sedět v klidu a dělala jsem se, kolik toho ještě budu muset vyslechnout. Nechápala jsem, proč bychom si prostě jen nemohli přečíst nějaký návod k použití Hawthornu a vypadnout. Těšila jsem se na přednášky, rozvrh hodin, na běžnou rutinu. Doufala jsem, že nám nenaordinují nějaké sportovní akce na stmelení kolektivu.

Holka nalevo ode mě si odtrhávala záděry kolem nehtů. Pozorovala jsem, jak štourá do zarudlé kůžičky na palci nehtem ukazováku, až se odchlípla. Pak za ni tahala tak dlouho, dokud ztvrdlý růžový cár neodtrhla.

„Jo, a nepřehánějte to moc s pitím, jasný?“ říkala zrovna ta holka, co stála před námi. „Stačí mít jen tak *pohodově naváto*, jak my tady říkáme.“

Pár lidí v sále se zasmálo. Vedení školy nejspíš soudilo, že když nám o alkoholu a drogách bude vyprávět holka ze čtvrtáku, líp to přijmeme. Zřejmě to fungovalo.

Zvedla jsem oči k vrcholům borovic na pozadí zamžené letní oblohy. Pohledem jsem přejela nedalekou kostelní věž a špičaté střechy cihlových univerzitních budov. Edleton ve státě Maine byl idylickým místem pro malou fakultu humanitních studií, uhnížděnou uprostřed javorových, borových a dubových lesů. Jeli jsme se

sem s tátou podívat, ještě když jsem byla na střední. Průvodkyně nám vykládala o městečku s dřevozpracujícím závodem, kam nákladáky ze všech koutů svážejí vytěžené dřevo, ze kterého se vyrábí drť nebo peletky na topení. Občas i palubky. Otce ta těžba dřeva zajímala víc než celý Hawthorne a trval na tom, že se pak projedeme po městě a vyfotíme si ty ošuntělé cihlové fabriky a zchátralý vodní mlýn, který kdysi poháněl pily.

Během prohlídky jsem zaslechla, jak nějaký další potenciální student šeptá cosi o tom, že lidé z města nesnášejí privilegované studenty. Před pár lety prý byl v hospodské rvačce jeden student pobodán. Nedostali ho včas do nemocnice a on vykrvácel na chodníku.

Holka s kůžičkou mě štouchla do ramene. Civěla na jednoho kluka před námi. Sledovala jsem její pohled. Měl vlasy jako uhel a v natažených rukou držel mobil a hrál na něm nějakou hru. Tetris. V záplavě bělochů byla jeho tmavá pleť vítanou změnou. Na sobě mikinu s kapucí, drahé tmavé džíny. Chodidla celou plochou opřená o zem, novotou zářící kotníčkové boty sahající k obrubě kalhot.

„To je princ,“ šeptla mi do ucha souseďka.

Podívala jsem se na ni, zdálo se, že je bez sebe nadšením. Oči se jí rozzářily a zamrkala, až se jí slepily namalované řasy. Koutkem oka jsem přelétla celou její postavu. Na rozdíl ode mne byla tmavá. Měla snědou pleť, jako by se s ní už narodila, temné oči a tmavé chloupky na pažích. Napadlo mě, že je možná odněkud z ciziny, snad z Indie nebo ze Srí Lanky. Na nehtech měla oprýskaný modrý lak, havraní vlasy měla ladně sestříhané kolem obličeje. Překvapilo mě, že vzhledem k drobné postavě má dost velká prsa.

Naklonila se ke mně blíž. „Sledovala jsem ho na facebooku. Má asi deset lamborghini. Je z Emiráťů. Z Dubaje nebo z Abú Dhabí nebo tak něco... Myslím z Abú Dhabí. Jasně. Protože jeho táta je